

Τις μέρες μετά το

Πάσχα, επιστρέφω συνεχώς και ασυνείδητα στο ίδιο ερώτημα: αν η πρωτάκουστη διαβεβαίωση «Χριστός ανέστη» περιέχει ολόκληρη την ουσία, το βάθος και το νόημα της χριστιανικής πίστης, αν κατά τα λόγια του αποστόλου Παύλου «ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ...; κενή δε και η πίστις υμων» (Α' Κορ. 15,14), τι να σημαίνει τότε άραγε αυτό το γεγονός για τη ζωή μου;

Άλλο ένα Πάσχα ήρθε και έφυγε. Για άλλη μια φορά ζήσαμε αυτή την εκπληκτική νύχτα, τη θάλασσα των αναμμένων κεριών, τη μεγάλη συγκίνηση, εκεί ήμασταν ξανά, στο μέσο μιας ακολουθίας ακτινοβόλας χαράς, που ολόκληρο το περιεχόμενό της ήταν σαν ένας ύμνος αγαλλιάσεως: «Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια, εορταζέτω γουν πασα κτίσις την έγερσιν Χριστου, εν ω εστερέωται».

Τι χαρούμενα νικητήρια λόγια! Τα πάντα ενώνονται: ουρανός, γη και το υποχθόνιο βασίλειο του θανάτου. Ολόκληρος ο κόσμος συμμετέχει σ' αυτή τη νίκη και στην ανάσταση του Χριστού ανακαλύπτει το δικό του νόημα και τη δική του αυτοπεποίθηση.

Όμως πέρασε, η νύχτα τέλειωσε, η γιορτή ολοκληρώθηκε, αφήνουμε το φως και επιστρέφουμε στον κόσμο, κατεβαίνουμε στη γη και εισερχόμεθα πάλι στην

ομαλότητα, στην καθημερινότητα, στην πραγματικότητα της ζωής μας. Και τι βρίσκουμε; Όλα είναι ίδια, τίποτε δεν άλλαξε, και φαίνεται πώς τίποτε, απολύτως τίποτε δεν έχει κάτι το κοινό με τον ύμνο που ακούσαμε στην εκκλησία, «εορταζέτω γουν πασα κτίσις την έγερσιν Χριστου, εν ω εστερέωται».

Και τώρα αμφιβολίες αρχίζουν να εισβάλλουν στην ψυχή μας. Αυτά τα τόσο όμορφα και υπέροχα λόγια -πιο όμορφα και υπέροχα από κάθε άλλο λόγο πάνω στη γη- μπορούν να είναι απλώς μια ψευδαίσθηση, ένα όνειρο; Η ψυχή και η καρδιά πίνουν παθιασμένα απ' αυτά τα λόγια, αλλά η ψυχρή λογική αποφαινεται: όνειρα, αυταπάτη!

Δυο χιλιάδες χρόνια πέρασαν και τι μπόρεσαν να κάνουν αυτά τα λόγια; Θεέ μου, πόσο συχνά οι χριστιανοί δε χαμηλώνουν το κεφάλι τους βλέποντας το, και ούτε καν προσπαθούν να συναρμολογήσουν τα κομμάτια του παζλ. Άφησέ μας μόνους, μοιάζει να λένε στον κόσμο, άφησέ μας το τελευταίο πράγμα που μας απόμεινε, την άνεση και τη χαρά! Μην ανακατεύεις τη στιγμή που διακηρύσσουμε στις εκκλησιές, πίσω από κλειστές πόρτες, πώς ολόκληρος ο κόσμος αγάλλεται.

Αν δεν ανακατευτείς, δε θα ανακατευτούμε κι εμείς στον τρόπο με τον οποίο ευχαριστείσαι να κτίζεις, να κατευθύνεις και να ζεις σ' αυτόν τον κόσμο ...

Στη βαθύτερη όμως γωνιά της συνείδησής μας, γνωρίζουμε πώς αυτή η ατολμία και αυτός ο μινιμαλισμός, αυτή η εσωτερική φυγή σ' ένα μυστικό εορτασμό είναι ασυμβίβαστη με το αυθεντικό νόημα και τη χαρά του Πάσχα.

Ο Χριστός ή ανέστη ή δεν ανέστη. Ή το ένα ή το άλλο! Αν ανέστη (γιατί άλλωστε θα είχαμε την πασχαλινή αγαλλίαση να γεμίζει ολόκληρη τη νύχτα με φως, θρίαμβο και νίκη), αν σε μια αποφασιστική και μοναδική στιγμή στην ανθρώπινη και παγκόσμια ιστορία, αυτή η ανήκουστη νίκη πάνω στο θάνατο συνέβη πραγματικά, τότε όλα τα πράγματα του κόσμου έχουν γίνει όντως διαφορετικά και νέα, είτε οι άνθρωποι το γνωρίζουν είτε όχι.

Τότε όμως εμείς, ως πιστοί, ως αυτοί που χαρήκαμε και γιορτάσαμε, έχουμε την ευθύνη να γνωρίσουν και να πιστέψουν και άλλοι, να δουν, να ακούσουν και να εισέλθουν σ' αυτή τη νίκη και σ' αυτή τη χαρά.

Οι πρώτοι χριστιανοί δεν αποκαλούσαν την πίστη τους θρησκεία, αλλά Καλά Νέα («Ευαγγέλιον»), και είχαν σκοπό να το διαδώσουν και να το διακηρύξουν στον κόσμο. Γνώριζαν και πίστευαν πώς η ανάσταση του Χριστού δεν ήταν απλώς

ευκαιρία για μία ετήσια γιορτή, αλλά πηγή μιας ενεργητικής και μεταμορφωμένης ζωής. Αυτό που άκουγαν να ψιθυρίζεται, το φώναζαν «από των δωμαίων» (Ματθ. 10, 27) ...;

«Και τι μπορώ να κάνω;» απαντά η σώφρων και ρεαλιστική λογική. «Πώς μπορώ να διακηρύξω ή να φωνάξω ή να μαρτυρήσω; Εγώ, ένας αδύνατος μικρός κόκος άμμου, χαμένος ανάμεσα στις μάζες;» Η ένσταση όμως αυτή της λογικής και του «υγιούς μυαλού» είναι ένα ψέμα, ίσως το τρομερότερο και δαιμονικότερο ψέμα του σημερινού κόσμου.

Ο κόσμος μας έχει κατά κάποιο τρόπο πείσει πώς η δύναμη και η σπουδαιότητα προέρχεται μόνο από τους μεγάλους αριθμούς, τα πλήθη, τις μάζες. Τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος ενάντια σε όλους τους άλλους;

Είναι όμως σωστό πως, παρά το ψέμα, η θεμελιώδης βεβαιότητα του Χριστιανισμού πρέπει να κηρυχθεί με όλη τη δύναμη και την απaráμιλλη λογική της. Ο Χριστιανισμός ισχυρίζεται πως ένας άνθρωπος μπορεί να είναι δυνατότερος από κάθε άλλον, και πως αυτός ο ισχυρισμός είναι ακριβώς τα καλά νέα του Χριστού. Σκεφτείτε αυτούς τους αξιόλογους στίχους από το έργο του Μπόρις Πάστερνακ, «ο κήπος της Γεσθημανής»:

Παραιτήθηκε χωρίς έχθρα,

σαν να γύριζε δανεισμένα πράγματα,

τα θαύματά Του και τη δύναμή Του.

Και τώρα, ήταν θνητός σαν εμάς.

Αυτή είναι η αληθινή ιστορία του Χριστού: άνθρωπος δίχως εξουσία, έχθρα, οποιαδήποτε επίγεια δύναμη. Ένας άνθρωπος! Εγκαταλελειμένος, προδομένος, απορριμμένος από όλους! Όμως νικητής. Ο Πάστερνακ συνεχίζει:

Βλέπεις την προέλαση των αιώνων,

σαν την πορεία προς Εμμαούς.

Μπορεί ν' ανάψει τις καρδιές στο δρόμο.

Λόγω της φοβερής μεγαλοσύνης

που υπάρχει στο εθελούσιο μαρτύριο,

κατεβαίνω μέχρι τον τάφο.

Κατεβαίνω στον τάφο

και στην Τρίτη μέρα «αναστήσομαι»,

Και σαν τις σχεδίες που πλέουν στο ποτάμι,

έτσι σε μένα για την κρίση,

όπως οι μαούνες στη σειρά,

οι αιώνες, από το σκοτάδι, θα έρχονται παρασυρμένοι ...

«Μπορεί ν' ανάψει τις καρδιές στο δρόμο ...». Στη φράση «μπορεί ν' ανάψει» βρίσκουμε το κλειδί της απάντησης στις αμφιβολίες της «σώφρονος» λογικής.

Τι θα συνέβαινε αν ο καθένας που έχει ζήσει τη χαρά της ανάστασης, που έχει ακούσει για τη νίκη της, που πίστεψε σ' αυτό που επιτελέστηκε, άγνωστο στον κόσμο, αλλά μέσα στον κόσμο και χάριν αυτού, αν ο καθένας μας, ξεχνώντας τους μεγάλους αριθμούς, τα πλήθη και τις μάζες, μετέδιδε αυτή τη χαρά και αυτή την πίστη μόνο σε έναν άλλον άνθρωπο, άγγιζε μόνο μια άλλη ανθρώπινη ψυχή;

Αν αυτή η πίστη και η χαρά μπορούσε να είναι μυστικά παρούσα σε κάθε συζήτηση, ακόμη και στην πιο ασήμαντη, στις κοινές πραγματικότητες της καθημερινής μας ζωής, θα άρχιζε αμέσως, εδώ και τώρα, σήμερα να μεταμορφώνεται ο κόσμος και η ζωή.

Ο Χριστός είπε, «ουκ έρχεται η βασιλεία του Θεού μετά παρατηρήσεως» (Λουκ.17,20). Η Βασιλεία του Θεού έρχεται με δύναμη, φως και νίκη κάθε φορά που οι πιστοί τη μεταφέρουν μαζί τους από την εκκλησία στον κόσμο, και αρχίζουν να τη ζουν στη ζωή τους. Τότε τα πάντα, πάντοτε και κάθε στιγμή «μπορούν ν' ανάψουν τις καρδιές στο δρόμο ...».

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr